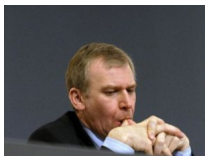
Contributed by David Dessers
donderdag, 17 juli 2008 -

Na een jaar onderhandelen, gezwollen beloftes, verbroken deadlines, vette en magere vissen gooit Yves Leterme de handdoek in de ring. Door het uitblijven van een akkoord over een nieuwe stap in de staatshervorming wenste het kartel CD&V-NV-A niet langer verder te regeren. De val van Leterme I betekent een nieuw hoogtepunt in de aanslepende crisis die de Belgische staat nu al een jaar meemaakt. Die crisis is het resultaat van een diepgaand conflict binnen de burgerij in dit land over de vraag welke staat of hervorming van de staat zij nodig heeft om efficiënt de neoliberale politiek te kunnen opleggen aan de meerderheid.

De arbeidersbeweging en de linkerzijde hebben dan ook niets te winnen bij dit conflict en hebben geen partners aan de onderhandelingstafel zitten. Ze zijn noch gebaat bij de standpunten van zij die in dit conflict het Belgische niveau verdedigen, noch bij de standpunten van zij die voor een verdere opsplitsing van het land zijn. Want achter deze communautaire tegenstelling gaat een grote eensgezindheid schuil over het soort van politiek dat er gevolgd moet worden. Alle uittredende regeringspartijen staan immers een neoliberaal beleid voor en willen Vlaanderen en België verder integreren in een pure neoliberale Europese Unie. Het valt immers op dat diezelfde partijen die nu hun eigen regering in de prak rijden tegen deze communautaire tegenstellingen, er allemaal voorstander van waren om die andere grote hervorming van een staat in wording, namelijk het Verdrag van Lissabon, snel door de parlementen te jagen zonder enige vorm van debat of inspraak.

Yves Leterme kwam met zijn 800.000 voorkeurstemmen als onbetwiste overwinnaar uit de verkiezingen van 10 juni 2007. Hij sleurde zich daarna van de ene crisis naar de andere om dan uiteindelijk op 20 maart 2008 een regering te vormen. Een jaar lang primeerde de communautaire debatten op al de rest en werd er op geen enkel vlak resultaat geboekt. De burgerlijke partijen hebben zich helemaal vast gereden in hun eigen interne tegenstellingen en hebben zich totaal onbekwaam getoond om de crisis te boven te komen. De regeerders slagen er niet meer in om te regeren. En dat in een jaar waarin de koopkrachtproblemen hand over hand toenamen, door de stijgende inflatie, de hoge prijzen van basisgoederen, de sterk stijgende energiekosten etc. De regering Leterme I liet de gewone mensen in de kou staan.

De politieke hoop van het afgelopen jaar kwam dan ook helemaal niet uit de wetstraat of het parlement. Het waren de vakbonden die de kwestie van de koopkracht op de sociale en politieke agenda hebben geplaatst en vooral de vele syndicale delegaties en basissyndicalisten die tijdens de eerste maanden van 2008 een cyclus aan bedrijfsstakingen hebben georganiseerd om een oplossing te vinden voor de groeiende koopkrachtproblemen. Die strijd voor een betere levensstandaard moet worden verdergezet in het najaar. We hebben daartoe nood aan een strijdbaar actieplan voor het najaar. Een algemene 24-urenstaking in september voor hogere lonen, welvaartvaste uitkeringen en pensioenen, fiscale rechtvaardigheid en goede openbare diensten kan een eerste stap zijn in die richting. Tot slot kan enkel door de opbouw van een nieuwe linkse kracht, links van alles wat er vandaag vertegenwoordigd is in onze parlementen, de hoop, de moed, de durf en de stem van de strijdbare syndicale delegaties en sociale bewegingen ook politiek vertolkt worden. De koopkracht moet de inzet van de volgende verkiezingen worden, wanneer die ook moge plaatsvinden.